

15 Nov. 1919.

No. 22.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Daarom, zij die tegen Zion en het verbondsvolk des Heeren strijden, zullen het stof hunner voeten lekken, en het volk des Heeren zal niet beschaamd worden. Want het volk des Heeren zijn degenen, die op Hem wachten; want zij verwachten de komst van den Messias. (2 Nephi 6: 13.)

Toespraak door Apostel George F. Richards in den Tabernakel te Salt Lake City op Zondag 27 Juli 1919.

Ik veronderstel, mijne broeders, zusters en vrienden, dat het voor mij nauwelijks noodig is te zeggen, dat ik zeer verheugd ben in Zion teruggekeerd te zijn, waar mijn tehuis is en ik geboren ben. Bijna drie jaren zijn verstreken sedert ik mijn tehuis verliet, om naar Engeland te gaan en de plichten en verantwoordelijkheden op mij te nemen, welke verbonden zijn aan het presideeren over en het besturen van het werk der Europeesche Zending, waarvan het hoofdkantoor te Liverpool is.

Het is mij aangenaam te kunnen mededeelen, dat het werk des Heeren in de Engelsche Zending gedurende het tijdperk van den oorlog, dat voor de Engelsche Zending een tijd van zeer groote beproeving is geweest, vcoruit is gegaan. De tienden door het volk betaald, vermeerderden ieder jaar belangrijk; het bedrag is gedurende drie jaren bijna verdubbeld. De vertakkingen zijn klein en het manlijke gedeelte der bevolking van 18 tot 45 jaren oud is in dienst van het land geroepen geweest om de wapenen te dragen. Anderen werden geroepen om hun land te dienen in het vervaardigen van munitie en oorlogsbenoodigdheden, zoodat slechts weinig manlijke leden van de Kerk tehuis waren. De zusters werden echter geroepen om als boodschapsters dienst te doen, en zij zijn in het zendingswerk werkzaam geweest. Meer dan 500 locale zusters zijn op die wijze werkzaam geweest en gaven geregeld een gedeelte van haren tijd voor het verspreiden van tractaten en andere lectuur der Kerk, bezoekende onderzoekers en doende geregeld verschillend zendingswerk. Zij zijn inderdaad zeer nuttig geweest. In het jaar 1918 hebben zij meer gedaan met betrekking tot het verspreiden van tractaten dan onze ouderlingen bekwaam

waren te doen, en het is ons duidelijk gebleken dat vele bekeerlingen verkregen zijn door den arbeid van deze getrouwe zusters, die werken zooals onze zusters tehuis doen, die geroepen zijn om in de hulp-vereeningingen te arbeiden, hare onderscheidene huiselijke bezigheden of maatschappelijk werk verrichtende en haar vrijen tijd gebruikende om zendingswerk te doen.

Wij gevoelen dat wij gedurende den oorlog eenige kostbare lessen geleerd hebben. Met betrekking tot het verrichten van ons werk hebben wij geleerd, dat de zusters meer kunnen doen dan zij voorheen gedaan hebben en de locale broederen bekwaam zijn over vertakkingen en conferenties in de zendingen te presideeren. Wij hebben geleerd, dat de Heiligen in de wereld dien zelfden nederigen, gehoorzamen geest bezitten als zij tehuis hebben, gewillig zijnde hen te ondersteunen die door den Heere gekozen zijn om te presideeren, hetzij aldaar woonachtig of van Zion gekomen. Toen ik de zending verliet, presideerden locale broederen en zusters over alle 75 vertakkingen en over tien van de 13 conferenties der Engelsche Zending. Het werk gaat goed, doch er is natuurlijk groote behoefte aan hulp, zoodanige hulp als tot dusverre aan de Europeesche en andere zendingen uit Zion gegeven werd, en wanneer aan zendelingen vergund zal worden wederom in die zendingen in Europa te gaan arbeiden, dan heb ik geen twijfel of er zullen velen onzer getrouwe broederen zijn, en misschien ook zusters, die gereed staan hunne diensten aan te bieden om het zendingswerk voort te zetten als tot nu toe gedaan is. Ik vertrouw dat dit het geval zijn zal. Toen ik Engeland verliet, hadden wij 23 locale broederen die als zendelingen werkzaam waren. Het aantal zendelingen van Zion was zeer gering, het kleinste aantal in de Engelsche Zending was zeven, waarvan drie, met inbegrip van den president der zending, op het hoofdkantoor der zending en de vier anderen in de geheele Engelsche Zending werkzaam waren. Maar na twee en een half jaar arriveerden eenige ouderlingen, zoodat er nu aldaar dertien ouderlingen van Zion zijn. Deze locale broederen doen juist zulk een goed werk als de ouderlingen van Zion verricht hebben. Zij zijn juist zoo bekwaam als de gewone ouderlingen van Zion, maar de groote moeilijkheid is, dat zij niet in staat geweest zijn veel geld op te sparen en zij zijn niet bekwaam zichzelven en hunne families gedurende geruimen tijd te onderhouden. Zij hebben hulp noodig. In sommige gevallen is deze hulp aan enkele zendelingen geschonken door de vertakkingen waar zij woonachtig zijn en door leden der Kerk die voor hun onderhoud bijdragen.

Ik heb gedacht, dat als de broederen in Zion, die overvloedig met de dingen dezer wereld gezegend zijn, de juiste omstandigheden begrepen, velen hunner hunne harten en zakken openen en iets van hunne geldelijke middelen geven zouden, om de zendingen in stand

te houden en die getrouwe zendelingen te helpen, die geneigd en gewillig zijn om te arbeiden, maar wier middelen zoo beperkt zijn, dat zij slechts eenige maanden van hun tijd kunnen geven. Een onzer broederen heeft een goed voorbeeld gegeven. Zijn zoon was in Engeland werkzaam en hij had een andere zoon in de „Central States” arbeidende, maar zijn zoon schreef naar huis en maakte melding van onze behoefte aan hulp, en zijn vader zond naar ons hoofdkantoor honderd dollars met de verklaring, dat wij hem om nog drie honderd dollars mochten vragen om een zending of zendingen te helpen die in die zending tehuis behoorden en onbekwaam waren zich te onderhouden. Ik ben verzekerd, mijne broeders en zusters, dat zoo iets van meer nut is dan velen van u beseffen. Sommigen dezer locale broederen hebben een jaar, sommigen zes maanden en anderen drie maanden in het zendingsveld gearbeid. Ik gevoel dat het een groot ramp zijn zou, als deze ouderlingen het werk moesten opgeven, juist wanneer zij geleerd hebben op welke wijze te arbeiden om het meeste nut te doen en bekend geworden zijn met de behoeften van het volk en het werk waarin zij werkzaam zijn. Ik hoop dat onze broederen niet zullen wachten op een persoonlijk bezoek of persoonlijke uitnoodiging, maar dat sommigen zullen komen en doen zooals een weduwe in Nederland gedaan heeft. Toen ik uit Nederland teruggekeerd was, schreef de president mij, dat een arme weduwe met haar paar guldens tot hem was gekomen, nadat in een vergadering te Rotterdam gesproken was over hetgeen aldaar gedaan zou worden om het werk door locale broeders en zusters voort te doen zetten en dat geldelijke bijdragen van 't volk daartoe noodig waren, en zij zeide: „President Butterworth, hier is mijn bijdrage voor deze edele zaak om het zendingswerk voort te zetten.” Toen ik dien brief las, dacht ik aan de weduwe die haar penningeske gaf, en het was meer in de oogen des Heeren dan de schatten die mogelijk gegeven werden door hen die grooten overvloed hadden. Ik geloof dat het nu, dezen tijd, voor de broederen juist zoo geschikt is, vernemende van de behoeften der Europeesche zendingen en hoe zij met hunne middelen kunnen helpen om het werk voort te zetten, om te doen als Ouderling Holland van de Rigby Stake gedaan heeft. Als zij geen 100 dollars of 400 dollars kunnen geven, dan zou het een edele daad zijn als zij 25 dollars of 50 dollars zouden geven. Een weinig in de juiste richting door vele personen gedaan, heeft zeer veel te beteekenen. Wij hebben dat ontdekt in het werk, door onze vrouwelijke zendelingen in Engeland verricht. Wij verlangden van hen iedere week minstens één uur om tractaten te verspreiden, en alhoewel dat schijnbaar zeer weinig is, heeft dat met een korps van 375 zendelingen, die gelijktijdig arbeiden, zeer veel te beteekenen. Het bewijs van het goede, door deze vrouwelijke zendelingen gedaan, werd gezien in het aantal bekeerlingen,

want het aantal doopelingen vermeederde terwijl het aantal vrouwelijke zendelingen toenam.

De gevolgen van den oorlog zijn in Engeland vreeselijk geweest. In de straten zag men steeds, wanneer menschen buiten waren, mannen die op de een of andere wijze verminkt waren. Sommigen waren verminkt door het verlies van een arm, sommigen door het verlies van een been, van sommigen was het gelaat zoo erg verminkt en vol litteekens, dat zij zelfs door hunne vrienden niet herkend konden worden, en sommigen hunner moeten een gedeeltelijk masker dragen om de mismaaktheid van hun gelaat te bedekken. Wij hebben treinen vol gewonden in de steden zien komen en zagen wagens en ambulances van en naar de stations rijden, om de gewonden, de stervenden en degenen die onderweg gestorven waren naar de hospitalen te brengen. Vreeselijke tooneelen. Zij die aldaar woonden, die de ouders, de vrouwen, broeders en kinderen waren van de gewonden en gesneuvelden, waren voortdurend in een toestand van ongerustheid, wanneer niet in werkelijken rouw. De zenuwen van het volk zijn geschokt geworden door vallende bommen. Ik denk dat de oorlog vreeselijker is geweest dan velen onzer denken. Millioenen menschen van verschillende nationaliteiten hebben hun leven gegeven, meer millioenen werden gewond en meer millioenen menschen hebben angst en droefheid geleden wegens de gewonden en gesneuvelden. Het is vreeselijk als men er aan denkt en ik hoop, en geloof het ook, dat wij nimmer meer zulk een vreeselijken oorlog zullen hebben. Ik geloof dat de Vereenigde Staten en de Geallieerden verwekt zijn voor het handhaven van de rechten en vrijheden der naties, die niet bekwaam waren hunne rechten en vrijheden door de kracht van wapenen te verdedigen. Ik geloof dat de Geallieerden gerechtvaardigd waren in het voeren van dezen vreeselijken oorlog, dat zij gestreden hebben voor beginselen van rechtvaardigheid, vrijheid en recht. Ik geloof dat de Heere mannen aan het hoofd van deze gouvernementen en naties gesteld heeft, die wijs en voor inspiratie vatbaar waren. Dat de Heere de Geallieerden en Geassocieerden geholpen heeft, om dezen oorlog te winnen terwille van dit geslacht en van toekomstige geslachten en om Zijn doeleinden te bereiken. De Heere zegt ons met betrekking tot dit land van Amerika, dat het een land van belofte is, dat het door bloedvergieting verlost was. Ik betwijfel het niet, dat het vergoten bloed, het lijden en de droefheid, gedurende den oorlog in Europa ondervonden, tot een zeker goed doel geheiligd zal worden.

Ik geloof dat de President van deze Vereenigde Staten door den Heere verwekt is; ik geloof dat de Heere met hem geweest is. In Europa wordt hij als de grootste man van zijn tijd beschouwd. Hij vertegenwoordigt een natie die rechtvaardigheid, gerechtigheid, vrijheid en vrede verdedigt. De beginselen door hem verdedigd en aangeraden,

hebben gezegevierd en zullen blijven voortduren. Het spijt mij, dat de volkerenbond niet gevormd is kunnen worden, zoodat die beginselen ingelijfd werden op een wijze waardoor de goedkeuring daaraan geschonken kan worden door alle klassen en alle volken die een blijvende vrede verlangen. Het is misschien mogelijk dat amendementen noodzakelijk zullen zijn. Er is bijna geen groote beweging tot stand gekomen, die van den beginne zoo volmaakt was dat later geen wijzigingen noodig waren, en ik geloof dat de volkerenbond door God geïnspireerd is en aan het doel zal beantwoorden waarvoor die bond gevormd is. Het is een der voornaamste dingen door den oorlog tot stand gekomen. Ik geloof voor geen oogenblik, dat omverwerping daarvan zal plaats hebben. Ik geloof dat de Heere daarvoor zorgen zal en dat die bond een waarborg zijn zal tegen een internationalen oorlog, zooals wij gedurende deze laatste jaren gehad hebben. Dit beteekent niet dat alle vraagstukken der menschheid en naties daardoor opgelost zullen worden. Toen dezen oorlog gevoerd werd, heb ik gedacht en gezegd, dat de mannen die aan den oorlog deelnamen als soldaten, zeelieden of aviateurs, degenen die hunne zonen, hunne echtgenooten en hunne vaders naar den strijd gezonden hadden, die hun leven opofferden voor beginselen, zorg zullen dragen dat die beginselen gehandhaafd zullen worden, niet alleen tusschen de verschillende naties der wereld, maar ook in het land waar zij wonen; maar alvorens de verlangde oogmerken bereikt zijn, zal er noodwendig groote onrust zijn. Arbitrage in het vereffenen van geschillen is in de wereld niet zoo algemeen geworden, dat alle problemen daardoor opgelost worden, die heden de volken van de verschillende naties confronteeren, maar daardoor kan in die richting veel verkregen worden. Er moet een afrekening en een vereffening zijn en ik vertrouw dat de hand des Heeren alles besturen zal voor het verkrijgen van vrede, een blijvend vrede onder de naties, en voor het welzijn der menschheid overal. De toekomst is voor ons. Het is onze plicht, mijne vrienden, zoodanig te leven dat wij bekwaam kunnen zijn de besturende hand des Heeren in al deze dingen te zien. Wij moeten ons bevoordeelen door hetgeen voorbij is gegaan. De menschen hebben in dezen tijd een begeerte, daar ben ik zeker van, om de geschiedenis van naties en volken en de handelingen des Heeren met hen in vroeger eeuwen en bedelingen te beschouwen en de toestanden te betreuren die gedurende die tijden bestaan hebben, waardoor de menschen groote lijdens zijn geworden en verloren wat zij zouden hebben kunnen genieten met betrekking tot vreugde en geluk en zaligheid, en ter zelfder tijd zijn hunne oogen gesloten voor tegenwoordige toestanden en zij verstaan de dagen en tijden niet waarin zij leven en de gewichtige verplichtingen die op hen rusten.

Wij moeten ons bevoordeelen met de ondervindingen van hen die

vroeger geleefd hebben. De geschiedenis herhaalt zich. Beschouwt hetgeen door het volk van Sodom en Gomorra is ondervonden. Zij verwierpen de woorden van de profeten, door den Heere tot hen gezonden, en alle voorspellingen, uitgesproken door de profeten die vroeger geleefd hadden, werden door hen als van geen waarde beschouwd. Zij gaven zich over aan het zoeken van genot en aan het bevredigen van de wellusten en werden daardoor rijp voor verwoesting. De verwoesting moest komen en het volk bracht haar zelf over zich. Noach werd tot het volk van zijn tijd als een profeet gezonden en zijne onderwijzingen en waarschuwingen werden niet alleen verworpen, maar zij gingen in hunne goddeloosheid voort in een geest van tarding en bespottig van God, door Zijn dienstknechten te bespotten. Gij zijt met de gevolgen bekend voor zooverre het dit aardsch leven betreft, dat zij omkwamen door een vloed, gezonden als een rechtvaardige vergelding voor hun misdaden en goddeloosheden, waarin het verwerpen van de profeten van God en hun boodschap niet de geringste was.

(Slot volgt.)

De Kracht van het Voorbeeld.

Door JOSEPH CONRAD FEHR.

Er zijn omstandigheden in het leven van een ieder, welke ons nader tot God brengen door het gebed. Wanneer ziekte ons bezoekt, bidden wij tot God, ofschoon wij Hem nooit te voren aanriepen. In de vuurlinie in Frankrijk heb ik mannen gezien, die gewoon waren God te lasteren, in ernstig gebed hun Maker aanroepende en Hem smeekende hen te beschermen tegen gevaar en dood.

Het is zeer gemakkelijk te bidden als men in gevaar is. Wanneer wij hulp noodig hebben is het zeer gemakkelijk naar onzen besten vriend te gaan en hem om hulp te vragen. Doch hoe velen van ons denken aan onzen besten vriend wanneer zijn hulp niet bepaald noodig is.

Nog in Frankrijk zijnde heb ik mijnen Hemelschen Vader vaak beloofd dat ik Hem nooit weer vergeten zou, als Hij mij het voorrecht wilde schenken terug te mogen keeren naar mijne geliefden. Maar niet zoodra was ik uit de vuurlinie of kaartspel en grappige geschiedenissen deden mij mijne beloften vergeten en meestal viel ik in slaap zonder een enkele gedachte voor mijnen Hemelschen Vader, die mij het leven had doen behouden.

En niet dan nadat ik den trein nam naar Washington D.C. 4 Juni, en ik mij toevallig in denzelfden wagen bevond met Ouderling George Albert Smijth en familie, en Lon. J. Haddock, T. M. Wheeler en

Virgil B. Stallings, die Salt Lake verlieten om naar Engeland te vertrekken, waar Ouderling Smith Ouderling George F. Richards zou opvolgen als President van de Europeesche zending, was het dat ik mijzelf in het ware licht zag.

Toen de avond viel, noodigde Br. Smith ons allen in zijn appartement en zongen wij daar de liederen Zions en offerden ons gebed. Eerst was ik bevreesd voor de lachende gezichten mijner medepassagiers in den trein, maar spoedig verdreef ik alle bezwaren en woonde den korten dienst met hart en ziel bij.

De andere menschen in den trein, waren natuurlijk ten zeerste verbaasd. Ons gedurende een half uur hoorende zingen, vonden zij ons gedrag vreemd. De conducteur werd telkens en telkens weer gevraagd wie wij waren en toen hen verteld was dat wij „Mormonen” waren, sloegen zij ons, gedurende de verdere reis, scherp gade.

Doch er was geen haat in hunne houding tegen over ons. In 't geheel niet. Doch door vriendelijk te zijn tegenover iedereen, waren wij zelfs in staat zendingswerk te verrichten onder de reis. Ons gedrag had hunne nieuwsgierigheid opgewekt en vraag na vraag werd ons gedaan en zoo doende konden wij deze zoekers naar waarheid veel licht geven omtrent het Evangelie.

De gedachte kwam tot mij, dat als het Evangelie van Jezus Christus, tot alle naties, talen en volken moet gaan, het waard is geleerd te worden aan de beste menschen, van educatie en beschaving zoowel als aan ongeletterden. Het Evangelie is voor allen. Het is voor den rijke evengoed als voor den arme. Indien het Evangelie, de heilige waarheid is van Heiland's leeringen, dan is het van evenveel waarde voor Lloyd George, Clemenceau, Wilson en Balfour als voor mijnwerkers en werklieden. Alleen door „geen aanzien des persoons” kan de Kerk doordringen in alle deelen van de wereld en in alle klassen.

Als er een les is die Paulus predikte in geheel zijn zendingsleven dan was het deze. Hoevelen van onze zendelingen zijn gewillig koningen en keizers, hooge magistraten en geleerde filosofen te naderen met de eenvoudige waarheid van het Evangelie? Terwijl de rest van de Apostelen tot de onwetende massa predikten, mengde Paulus zich onder de Philosophen van Athene en Rome en analyseerde Christus' leeringen voor hen zoodanig als hun hoog ontwikkelde gedachten hen konden bevatten. Riep Koning Agrippa hem niet toe „Gij hebt mij bijna bewogen?”

Het was een genoegen bij Apostel Smith en br. Haddock te zijn als zij den voornamen handelsman, den professors en studenten, de beginselen verklaarden van het geloof, waarvoor zij hunne tehuizen verlieten. Een ieder scheen belang in ons te stellen en slaagde er in, door middel van hunne vriendelijkheid, vele waarheden te leeren

aangaande het Evangelie. Het was niet noodig van den een naar den ander te gaan en hun te vervelen met tractaten of iemand's aandacht van zijn courant af te leiden. Door ons met onze eigen zaken te bemoeien, slaagden wij er in de aandacht te trekken, met gevolg dat het ons in persoonlijke aanraking bracht met iedere man, vrouw en kind in den trein.

Washington bereikende, deed het mij leed het gezelschap te moeten verlaten. Ik had geleerd deze mannen lief te hebben, die uitgingen in de wereld om God te dienen en gevoelde mij trots een lid te zijn van de Kerk waarin zij God dienen en het voorrecht te hebben gehad met een Apostel des Heeren te reizen en zijn aangename persoonlijkheid van nabij te hebben leeren kennen. Het samenzijn had mijn geest opgebouwd. Iedere minuut leerde ik iets meer van Christus' waarheid en iedere conversatie opende mijne oogen voor haar schoonheid. Ik zal mij de reis altijd blijven herinneren als een der bakenlichten van mijn leven. Indien ik ooit leefde zooals een Heilige der Laatste Dagen zou leven, deed ik dat gedurende de vier dagen van mijn reis van Salt Lake naar Washington, D.C.

JAN DE GRAAF.

Rijmpreekjes.

No. 28. De Zusters-Zendelingen.

Gij zusters, in den nood der tijden met zendingswerk belast, wilt gij u zelf inwendig wijden, zooals dat heil'gen past, dan zult gij u intens verblijden: dit staat onwrikbaar vast.

Verblijding — zielsgenoegen, vreugde — is niet als 't wuft genot, dat soms uw zinnen hier verheugde, maar heeft haar bron in God, in zielschoon en karakterdeugden, in 't doen van 't heilgebod.

Wie andren 't levenswoord wil leeren, door eng'len ons gebracht, en met het innigst zielsbegeeren dat te volbrengen tracht, krijgt bijstand van den Geest des Heeren, die wonderzoete macht.

De halve wereld doolt als blinden bij 't jagen naar 't Geluk; men wil 't in *hebben, krijgen* vinden, en o! men draaft zoo druk! In *dienen* is 't Geluk, m'n vrinden, in dienen zonder smuk.

M'n vrinden . . . ha, pardon, *viendinnen*, ik spreek tot vrouwen hier! En vrouwen die zielsvreugde minnen — zoo hoop ik — niét plezier, dat voor een poosje streelt de zinnen en dan . . . ja dan? geen sier!

Of 't moest een slechte nasmaak wezen! En dit heeft dieper zin dan menigeen erin zal lezen. Gij, wat leest gij erin? Plezier-gevolgen zijn te vreezen; zielsvreugd is heilgewin!

Gij zusters, in den nood der tijden met zendingswerk belast, wilt gij u zelf inwendig wijden, zooals dit heil'gen past, dan zult gij u intens verblijden: dit staat onwrikbaar vast!

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Leef ik naar de belofte?

Wij zullen ons herinneren hoe wij, voor we het Evangelie leerden kennen, het leven niet ten volle begrepen. Hoe wij evenals zoovele anderen van onzen tijd plezier zochten, bevrediging voor ons nimmer eindigende lust naar een levensidylle, die, omdat wij het leven niet begrepen, nooit werd gevonden. Wij zochten het in theaters, in koffiehuisen, in vereenigingen, in uitgaan en omgang van alle soort, doch de leemte die telkens weder ontstond, vervulde ons met inwendig verdriet, een overtuiging van herhaalde mislukking. Wij zochten het in eigen kring en meenden het daar gevonden te hebben; dat gaf rust en eenigzins bevrediging, wyl het meteen onzen plicht volbracht, en volbrengen van plicht geeft bevrediging. Want het is het voldoen aan Goddelijke wet, die in ons hinnenste is gegrift, en de minste nakoming geeft de voldoening die bij nakoming als zegen daarop bevestigd is. Wij zagen ons huisgezin verbeteren daardoor, de band tusschen man en vrouw werd hechter en de liefde van het kind voor de ouders groeide als het zelf groeide, als natuurlijk gevolg van het zaaien van liefde ook veelvuldige oogst gaf. En toch als we bij elkaar zater en de kinderen lagen ter ruste, of in ernstig gepeins een oogenblik ons leven passeerde, dan gevoelden wij weer dat er nog iets overbleef, iets dat telkens weer sprak, iets dat telkens naar hoogere zaken zich wilde wenden, en we konden het niet verklaren. We gevoelden aan lotsverbetering en maatschappelijk voordeel van 't algemeen mede te werken, dat verhitte ons, we zagen kwaad, fouten in anderen, die ons verontwaardigden, en weer meenden we iets gedaan te hebben, en toch die innerlijke drang bleef, we voldeden er niet aan, wij hongerden, en de honger werd niet gestild, wij dorstten en werden niet gelaafd, wyl wij telkens gevoed werden met voedsel dat verteerde, met water gelaafd dat telkens weer dorst gaf, totdat, o glorie, voor ons, „het brood des levens” en de „onuitputtelijke bron” van den „levensfontein” ook duidelijk werd. Hoe was het mogelijk dat wij zoolang in onkunde daarvan hadden geleefd? En toen eerst ons de boodschap daarvan werd gebracht, hoe was het mogelijk dat wij er zoo tegen gestreden hebben? Is het niet omdat onzen eigenwaan door die tegenstand was gestreeld en die andere stem die ons ook telkens tot immoreele dingen aanzette, ons aanspoorde tot verzet, zoolang die ons kon beïnvloeden? Maar we hebben ook gevoeld den invloed van dengene die in overtuiging, zonder vuil gewin, ons wilde geven wat

wij nog niet bezaten. Doortintelde ons niet een gevoel van verrukking toen we in eenvoud luisterden naar de boodschap van eenvoud. Leerde die ons niet ten rechte dat de meeste weer juist de minste was, en die de minste wilde zijn, n.l. door dienstbaar te zijn jegens anderen, ook weer de meeste was. Dat hier geen eigen eer en voordeel bij gezocht werd. En het slot was: we hebben het aangenomen. We hebben verbond gemaakt, we waren overtuigd van Gods liefde en Christus' groote liefdesoffer, en we maakten beloften van trouw aan het beginsel van zaligheid en we ontvingen vergiffenis der zonden en de gave des Heiligen Geestes, als we onzen ouden mensch afstierven in de wedergeboorte, zooals door Christus aan Nicodemus bekend gemaakt werd. Wat waren we dankbaar voor die gunst en groote gave en we dachten niets anders, want onze harten waren brandende in ons van het getuigenis van Jezus Christus.

We zijn nu al eenigen tijd lid van de Kerk van Jezus Christus geweest en vragen ons af waar is dat eerste vuur gebleven? We weten wel dat het Evangelie waarheid is en het baart ons nog ongekende vreugde, we zouden niet willen ruilen met iets anders. En toch we zouden gelukkiger zijn als we dat zelfde gevoel weer hadden. En als ge dat geluk hebt, om graag die eerste liefde te willen herwinnen, ligt het eenvoudig aan uzelfen om haar te verkrijgen. Wanneer God ons belofte doet houdt Hij zijn woord en zal niet falen; hebt ge het wel opgemerkt? Hebt ge dan ook opgemerkt hoe de belofte, die gij gedaan hebt, is nagekomen, denkt gij dat God een kind is, die met enkel belofte is tevreden te stellen, denkt gij dat God uwe belofte wel over het hoofd zal zien, dat Hij u zal verschoonen om uwer zwakheid wille? Als ge dat denkt is het voor u noodig tijd om van voren aan te beginnen en in nederigheid weer licht te vragen, want uw lamp verlicht dan niet voldoende. Uw lamp is niet betrouwbaar en ge loopt kans van den weg te geraken of over grooter struikelblokken te vallen dan tot dusver het geval was; die u verhinderen zullen om weer op te staan.

Men kan het Koninkrijk van God vergelijken bij een groot huisgezin. De kinderen gaan uit en beloven voorzichtig te zijn en te letten op de goede waarschuwingen van vader en moeder. Enkel en geven er acht op, blijven bij huis, om dit niet uit het oog te verliezen en zoo nu en dan een blik van vader en moeder op te vangen en zij genieten van de warmte hunner liefde. De anderen slaan er minder acht op en spelen op den weg, doch gelieven toch niet te ver af te wijken, zoodat ze op tijd weder terug kunnen zijn. En nog weer anderen zijn in overmoed maar heengewandeld, langs hoofd- en bijwegen, en troonden meê de zwakken, en hun pret en vermaken deed hen zelfs den tijd vergeten, zoodat de duisternis hen overviel, die het voor hen onmogelijk maakte om den goeden weg terug te vinden. En de een riep hier moeten we heen, en de ander, langs dezen weg moeten we,

zoodat ze verschillende groepen vormden, die allen naar den goeden weg zochten, die ze, daar ze niet op de raadgevingen of weg of tijd gelet hadden, nooit gevonden hebben. En die nabij bleven werden gezegd ze te zoeken, en ze riepen en die niet te ver gegaan waren hoorden de stem en werden behouden, en anderen werden gezonden met groote en kleine lichten, en anderen werden gevonden en behouden ingebracht. Maar die te ver waren gedwaald raakten verloren in het moeras en zakten in den modder en de een trok den ander er in mede. En sommigen, die zelfs de lichten hadden, werden hun zoeken moede en zij vergaten hun lichten en raakten zelf ook in de diepten en gingen mede verloren. En die het licht zagen raapten het op, doch het schijnsel ging verloren door het niet rein te houden, want hunne handen waren niet rein en hunne kleederen, en hoe meer ze het wilden reinigen hoe erger het werd, totdat het geheel verloren ging, want zij wisten niet hoe de lamp behandeld moest worden. De lamp was alleen goed in de handen van hem, die de instructies volgde. God is de gever van het licht, en, die zich daarvoor geven wil, de ontvanger, en hij ontvangt het om ook anderens wille, en als men dat licht niet op prijs stelt, zal de zonde het licht op zoodanige wijze verduisteren, dat we ons niet zullen kunnen oriënteeren. Wij worden door dat licht openbaar en helpen anderen God te vinden, die er door geopenbaard wordt.

Wat beloofden wij bij het sluiten van het verbond; ons rein te houden van de zonden der wereld. Ons leven ten nutte te leven, Zijne geboden na te komen. Zijne gelegenheden van eeredienst niet te veronachtzamen, gebruik te maken van het heilig sacrament, en dat met reine handen, enz., alles en datgene wat ons kan volmaken, verhooggen, verheerlijken, totdat wij met Hem in eenheid van doel en streven kunnen wonen en de minste van Zijn wenschen ons een wet zijn kan.

Nu is het de vraag hoe werkt ons licht: in het duister of is het helder, verlicht het onze eigen gebreken, worden wij door de zonden van anderen meegesleurd, letten wij alleen op anderens fouten en onreine kleederen en merken niet dat ook wij niet vrij zijn van de zonden der wereld. Staan wij nog vrij tegenover God, staan wij vrij tegenover den mensch, „want als gij geen beschuldiger hebt, zoo zal God u niet schuldig houden.” Ons eigen geweten klaagt ons nummer een aan, en als wij, zoolang wij in het donker gezeten hebben, onze onreinheid niet bemerkt hebben, o wee! als het alles overtreffend licht ons zal beschijnen en „wij dan zien zooals wij gezien worden”, dan behoeft God ons niet meer te oordeelen, want wij zullen van ons zelve schrikken. Leest in onze boeken, leert hoe de gaven verkregen worden, leert hoe Gods liefde zich manifesteert, en bovenal leert uwe fouten en onbekwaamheid en nietigheid tegenover den Algever.

Wat wij ook doen God ontvangt niets uit onze hand, en toch wil Hij ons meerder geven als wij telkens willen herinneren dat in het „leven Gode” het levensidyl te vinden is, door volbrenging der beloften en bijhouding der wetten. Stelt bovenstaande vraag steeds voor uwe oogen, en ik twijfel niet of uwe standaard zal zich verbeteren en de invloed zal zich weldadig aan u en de uwen mededeelen. Elk uwer daden, alle gebeurtenissen spreken ten voor- of nadeele van u niet alleen, maar ook van het algemeene zendingswerk. Wanneer wij bidden om voorbeelden te zijn en wij werken niet uit eigen gewilligheid mee, helpt ons het bidden niets. Er moet gezegd kunnen worden, wij prediken wat wij weten, ziet de resultaten daarvan, en neemt een voorbeeld aan onze leden. Hoeveel of hoe weinig geven voorbeeld in nederigheid, in ootmoed, en in de andere kwaliteiten van een tot volmaking gaand mensch? Gedenkt dat God niet onschuldig houden zal degene die het priesterschap hoog of laag, niet eerbiedigt. Werpt geen heete debatten op terwille van eigen eer en beter weten. Onderwerping aan het goddelijk gezag en het leidende priesterschap, heiliglijk verordineerd, is ten eenenmale een eisch van God, en alle verkeerdheden en ongerechtigheden kan alleen de Beschikker over alles beslechten. Verdraagt elkander in liefde, zoodat „ook zij één mogen zijn die op hun woord mogen gelooven.” God zegene u met zijn licht en schenke u kracht tot volharding, in Jezus naam! Amen.

W. W.

Den Sabbat geheiligd.

Improvement Era.

• Een loffelijke bedrijvigheid wordt getoond in tal van ringen van Zion, door de Presidentschappen en leden van den Hoogen Raad, om het volk te overtuigen van de heiligheid van den Sabbatdag. Twee van de M. I. A. strijdkreten betreffen dit onderwerp, n.l.: „Wij zijn voor een geheiligden Sabbat en een wekelijkschen halven vrijen dag”, en „wij zijn voor geestelijke opbouwning door het bijwonen van de vergadering waarin het avondmaal wordt bediend”.

Een rondschrijven, getiteld: „Een kort woord aan de Heiligen der Laatste Dagen van Utah,” strijdt voor een Sabbatdag en het belang hem heilig te houden en geeft aan hoe de uren van den Sabbat kunnen worden gebruikt. De strijd begint. Satan heeft in zijn toorn gezworen te zullen winnen. Zijn plan is mannen en vrouwen te verlagen door hen tot zonde te verleiden door liefde voor vermaak, verlangen naar weelde en het geschitter der wereld. Het is de oude, oude geschiedenis — de verleiding te nemen van de „verboden vrucht”.

Laat niemand zich verblinden. Zonde is zonde, onverschillig op welke wijze zij wordt bedreven.

Is het een zondige daad den Sabbat te ontheiligen? Wij antwoorden: zekerlijk is het dat.

„Onderhoudt den Sabbatdag, dat gij dien heiligt, gelijk als de Heere, uw God, u geboden heeft.” (Deut. 5:12.) Dit was de wet aan oud Israel. „En de inwoners van Zion zullen eveneens den Sabbatdag waarnemen en denzelfden heilig houden” (Leer en Verb. 68:29). En dit is heden de wet voor nieuw Israel en het is het onmiddellijke gebod van God. Willens en wetens Hem ongehoorzaam te zijn en zijn wet te verbreken is zonde. Hiervoor is geen excuus te vinden, noch voor de gevolgen.

Geeft het eenig voordeel met den Sabbat te breken? Indien wij mogen oordeelen naar het gevolg hiervan, beweren sommigen dat het voordeel geeft. Gij kunt hen in hunne velden vinden, bebouwende en oogstende, zooals op andere dagen der week. Zij redeneeren ongetwijfeld aldus: „Suikerbieten zijn tien dollars waard per ton, tarwe twee dollars per schepel, hooi twintig dollars per ton, appelen een dollar vijftig cents per schepel” — en zoo met andere producten. De koopman, de fabrikant, de klerk, de daglooner, de zakenman, — ieder heeft zijn argument: „Ik heb verandering noodig van dit gestadige zwoegen en slaven; mijn gezondheid en lichamelijk welzijn eischen dat; en ik kan rust vinden in de wouden, bij de beken, in de plaatsen van vermaak, motorrijdende op de straten of paardrijdend in het gebergte.” De Sabbatdag wordt aldus verbroken om winstbejag, hetzij gezondheid of vermaak, dingen die, in zichzelf, begeerenswaardig en juist, maar die zouden worden gezocht in de andere dagen der week.

Geeft het geen voordeel met den Sabbat te breken? „Want wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziele?” (Matth. 16:26). Toch wil Satan ons in duizend verschillende wegen vertellen dat weelde verkregen door onwettige middelen, geluk brengt, dat genoegens door verkeerde dingen geluk brengt, of dat het volgen der manieren en het streven naar het klatergoud van een verdorven wereld geluk brengt. Maar Alma, een profeet van ouden tijd, geeft hierop alleen ten antwoord: „Zie, ik zeg u, dat goddeloosheid nimmer geluk was” (Alma 41:10).

Heiligen der Laatste Dagen weten of zouden weten, dat het nooit ten zegen kan zijn datgene te doen wat onwettig is op den Sabbatdag. God weet wat goed is, gezond en geschikt voor zijn kinderen en Hij heeft in zijn barmhartigheid en goedheid, hen zijn raad gegeven als gids; daarom ieder gedrag in tegenstrijd met Zijn woord zal zekerlijk verlies en ongeluk brengen. Lees wat de Heer den Heiligen aanraadt te doen op den Sabbat in Leer en Verb. 59:9 tot 22.

Eenige andere handelingen kunnen worden aangehaald naast die welke reeds naar voren zijn gebracht en die conform zijn met een naleving van een geheiligden Sabbat. In vers 12 zegt God: „Doch

herinnert U dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en sacramenten den Heere zult offeren". Een offerande is een opoffering, of een gift of werk aan den Heer gewijd in de Kerk. Alzoo kunnen de heiligen giften geven voor de armen op den dag des Heeren.

In dezen ring van Zion, is de avond van de tweede Woensdag in iedere maand, terzijde gezet voor een „home evening", dan komt de familie tezamen voor onderwijzing, het hechter maken van den familieband, voor het aankweken van ouderlijke en kinderlijke liefde en voor het opwekken tot het gebed thuis. Indien een dag in de week niet geschikt is voor zulk een vergadering dan mag een uur op Zondag voor dit doel gebruikt worden. Apostel Jacobus (1:27) wijst nog op een andere manier in harmonie met den Sabbatdag: „De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: Weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld."

In het licht van het Evangelie is het wettig goed te doen op den Sabbatdag aan ons zelf en aan onze medemenschen. Daarom, laat ons bestendige leden der Kerk zijn, zoodanig levende dat wij een vrij geweten hebben voor God en de menschen.

In oprechtheid uw broederen,

JOSEPH B. KEELER.

J. WM. KNIGHT.

AMOS N. MERRILL.

Hoe ik leerde dat „Mormonisme" het werk van God is.

Door Ouderling C. F. JENSEN, Dillon, Montana.

Ik was in het jaar 1849 te Christiania, Noorwegen, geboren. Mijn ouders waren Anna en Christian Jensen. Zij waren tot de leeringen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen overgegaan, toen ik ongeveer twaalf jaren oud was. Kort daarna vroeg vader mij, ook deelgenoot van de Kerk te worden. Hij vertelde mij, dat hij een getuigenis had ontvangen, dat het de Kerk van God was, en gehoorzaamheid aan hare leeringen zou de eenigste weg zijn, waardoor de mensch zalig kan worden. Ik antwoordde vader, dat ik gaarne voor mij zelve een getuigenis zou willen hebben, of hetgeen hij mij vertelde, waarheid was, en hij zeide tot mij: „Dat is een goed idee, mijn jongen." Zoo besloot ik dan, dit zelf te gaan onderzoeken en ontving tien jaren later, toen ik ongeveer 22 jaar oud was, deze getuigenis.

Terwijl ik een avondvergadering bijwoonde, zeide een zeker Ouderling in zijn aanhalingen: „Indien er iemand in deze vergadering is, die de grondbeginselen van het Evangelie, die de Heiligen der Laatste

Dagen leeren, niet begrijpt, laat hem tot God gaan, en Hem vragen". Ik dacht, dat dit rechtstreeks tot mij werd gezegd. Na den afloop der vergadering wandelde ik naar buiten, tusschen de boomen, op een afstandje van het vergaderlokaal. Ik koos een grooten boom en knielde daarbij neder, met de bedoeling te bidden. Toen werd ik aangegrepen door een zekeren macht, zoo sterk, dat ik bijna onderdrukt was en geen woord kon uiten. Ik moest opstaan om te kunnen ademen. Ik weende als een kind, omdat de duivel mij trachtte te verhinderen, terwijl ik die plaats had uitgezocht om tot God te bidden. Maar ik had het verlangen, mijn doel ten uitvoer te brengen, al zoude ook de geheele hel tegen mij zijn. Zoo knielde ik op hetzelfde plekje neder, toen ten tweeden male die booze macht over mij kwam, maar nu nog sterker dan te voren. Ik leed hevig, maar bleef knielen, op hulp en bijstand van God hopen.

Na eenige minuten zag ik boven mijn hoofd een vuurpilaar, en zoodra deze verscheen, hoorde ik een geluid alsof een geheel leger van menschen voorbij en over mij heen ging en ik gevoelde mij bevrijd van de booze macht en was omringd door den lichtpilaar.

Toen herwon ik mijn krachten en vroeg God mij te laten weten wat ik had te doen om behouden te worden in Zijn Koninkrijk. Toen ik opstond probeerde ik heen te gaan, maar 't was mij alsof ik werd opgenomen en naar den hoofdweg gedragen.

Ik keerde huiswaarts en daarna toen ik bad, morgen en avond, ontving ik een voller begrip van de beginselen van het Evangelie. Ik besloot mij te laten doopen, maar werd verhinderd tot drie keeren toe.

Op een avond, na den afloop eener vergadering, toen ik mij op den weg naar huis bevond, hoorde ik aan mijn rechterzij een stem tot mij spreken, zeggende, dat ik niet moest wachten, maar nog dienzelfden avond moest gaan om mij te laten doopen. Ik bleef staan en luisterde, maar alles was stil, totdat ik in mijn linker oor een fluisteren vernam. „Vergeet niet, wat ge hebt gehoord. Ga regelrecht naar huis." Ik lette nauwkeurig op de fluistering en was zodoende eenige passen gevorderd, toen ten tweeden male de stem van den hemel kwam, er mij op aandringende niet te wachten. Ik wist, dat het de stem van God moest zijn, die de gedachten der menschen weet, mijn gebeden beantwoordende, en ik gehoorzaamde terstond. Ik keerde terug naar de stad, naar mijnen broeder John, die een lid van de Kerk was en samen gingen wij twee Ouderlingen halen. Wij gingen allen naar de rivier, en dienzelfden avond, 3 Jan. 1872, werd ik ingelijfd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Spoedig daarna werd ik verordineerd tot Ouderling en toen ik vijf-en-twintig jaar oud was, volbracht ik een driejarige zending in Christiania en omstreken. Het was in die tijd, dat ik de volgende twee getuigenissen ontving:

Na het leiden eener vergadering, gehouden op een klein eiland, in een schoollokaal, onder niet-geloovigen, kwam mij ter oore, dat sommigen van hen, die naar mijn spreken hadden geluisterd, mij kwaad wilden doen. Ik probeerde van het eiland af te komen, niet omdat ik bevreesd was, want ik vertrouwde op de hulp van den Heer. Ik ging naar de kust, maar kon geen boot vinden. Eenige van die menschen waren mij gevolgd en wierpen met steenen. Ik zocht over de wateren in alle richtingen, maar ontdekte geen boot of eenige manier van ontkoming. Ik keek nog eens, maar wederom tevergeefs, doch de derde keer werd mijn zoeken beloond. Ik zag een man aan komen varen in een bootje, hij naderde snel. Hij noodigde mij uit, bij hem te komen, aan welke uitnoodiging ik voldeed. Hij bracht mij aan den overkant. Toen we geland waren, wilde ik hem iets aanbieden voor zijn moeite, maar hij weigerde het geld en zeide: „Ik was voor dit doel gezonden.” De Heere had hem gezonden om mij te bevrijden uit de handen mijner vijanden.

Een andermaal, terwijl ik van plaats tot plaats trok, werd ik overvallen door een hevigen sneeuwstorm. De avond viel en ik had geen nachtverblijf, er was ook niets in zicht. Ik zag niets dan sneeuw, boomen en lucht. Terwijl ik rondkeek zeide een stem tot mij: „Houdt op deze plaats uw avondgebed.” Ik knielde neder en bad, en toen ik opstond zag ik door de boomen een licht schijnen. Het kwam uit een huis in de nabijheid. Ik ging naar het huis en klopte aan. De juffrouw kwam voor en ik vertelde haar, wie en wat ik was. Zij zeide, wel eens iets over de „Mormoonsche” leer te hebben gehoord, en verzocht mij binnen te komen en daar te overnachten. Dan vertelde zij mij, dat zij bij het aansteken der lamp een aandrang gevoelde, dezelve in de vensterbank te zetten, terwijl zij anders altijd op de tafel stond. Zoo was dus een nachtverblijf voor mij voorbereid; had ik dat licht niet gezien, zoude ik geen plaats hebben gehad voor dien nacht, want het was in den omtrek het eenigste huis. Ware ik geen dienstknecht des Heere geweest, er naar strevende Zijnen wil te doen, zou God niet mijne gebeden hebben verhoord en mij hebben geholpen zooals Hij nu deed.

Mijn getuigenis aan de wereld is nu, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware Kerk van God is.

T. K.

INHOUD.

Toespraak door Apostel George F. Richards . Blz. 353 De kracht van het voor- beeld „ 358 Rijmpreekjes „ 360	Leef ik naar de belofte? „ 361 Den Sabbat geheiligd . „ 364 Hoe ik leerde dat „Mor- monisme” het werk van God is „ 366